

Något att hoppas på för den som inte räcker till

Denna predikan hölls i Korskyrkan, söndagen den 11 januari 2009, av Micael Nilsson

Något att hoppas på för den som inte räcker till

"Hoppas på Herren! Var stark, fatta mod och hoppas på Herren!" (Ps 27:14)

Jag skulle vilja inleda en serie predikningar idag. Börja följa en röd tråd för att sedan fortsätta hela våren och in i sommaren. Jag skulle vilja ge dig något att hoppas på.

På den stora fondförvaltarens hemsida hade någon skrivit: "Vad ska man hoppas på inför morgondagen? En kanonrapport som får aktien att rusa vore ju trevligt..."

Vi delar nog alla samma fråga, fast svaren varierar. Vad ska man hoppas på? Rapporter om klimatförändringar, ekonomiska kriser, oroshärdar och nya sjukdomsutbrott skapar nästan en undergångsstämning i vår tid. "Hopplösheten breder ut sig. När de som är utan hopp blir tillräckligt många bränner de jorden.", rapporterar tidningen Aftonbladet från krigets Irak.

"Låter du modet falla, när nöd kommer på, så saknar du nödig kraft.", läser vi i Ords 24:10.

Då bränner de gamla profetorden till igen, de ord som profeten Jeremia en gång talade rakt in i människors hopplöshet, Jer 29:11: "Jag vet vilka avsikter jag har med er, säger Herren: välgång, inte olycka. Jag skall ge er en framtid och ett hopp."

Sådan är alltså Gud. Paulus skrev, Rom 15:13: "Må hoppets Gud fylla er tro med all glädje och frid och ge er ett allt rikare hopp genom den heliga andens kraft."

Må hoppets Gud fylla er... Men hur ska det gå till?

Det är här evangeliet kommer in. Evangelium är ett grekiskt ord som borde översatts när vi översatta alla andra grekiska ord i Nya Testamentet. Evangelium betyder nämligen Goda Nyheter. Därför inleder evangelisten Markus sin bok med orden, Mark 1:1: "Här börjar glädjebudet om Jesus Kristus, Guds son."

Bibeln är fylld av hoppfulla ord, gamla löften. Ord som fortfarande är fulla av skaparkraft. När du läser dem, med ett öppet sinne, kommer dessa ord att stegvis förändra ditt sätt att tänka.

Under våren ska vi ägna oss åt en slags andlig arkeologi. Vi ska öppna Boken och gräva djupt. Gräva fram gamla löften som bar våra fäder, men som vi kanske har glömt.

Min bön är att hoppets Gud ska få fylla dig.

Jag har samlat en massa områden och situationer där jag tror att vi behöver hjälp med hoppet. Detta är vad jag ska försöka ta mig an under några månader framöver:

"Något att hoppas på för den som inte räcker till"

"... för den som inte kan förändra sig själv"

"... för den som är ensam"

"... för den som har misslyckats"

"... för den som oroar sig över sin ekonomi"

"... för den som är sjuk"

"... för den som längtar efter frid"

"... för den som står inför stora utmaningar"

"... för den som längtar efter en bättre värld"

"... för den som söker efter en mening med sitt liv"

"... för den som inte känner sig älskad"

"... för den som inte orkar älska"

"... för den som ber för vårt land"

"... för den som tvivlar"

Bibeln har någonting att säga om allt detta. Här utanför finns en liten folder med tider och teman så att du kan försäkra dig om att du inte missar något du behöver.

Idag ska ägna oss åt det första temat: "Något att hoppas på för den som inte räcker till" Låt oss först be Gud om hjälp och ledning... Bön

Låt oss börja med att konstatera: Vi räcker inte till.

Jag skriver in orden "otillräcklighet" och "att inte rätta till" i min sökmotor på internet och ställs plötsligt inför en uppsjö av bloggsidor, debattinlägg och artiklar där människor på olika sätt uttrycker sin vanda inför sin otillräcklighet. Föräldrar känner sig otillräckliga som föräldrar. Barn känner sig otillräckliga som barn till kanske äldre och sjuka föräldrar. Män känner sig otillräckliga som män och kvinnor känner sig otillräckligast av alla.

Samma förhållande verkar gälla relationen till kyrkan. Kyrkan är otillräcklig. Kyrkan borde göra mer, delta i fler debatter, starta nya sociala projekt, förnya sina former, inta nya områden, visionera, missionera, producera, publicera, protestera, expandera...

Det sägs ibland att det som skapar mest stress inte alls är allt vi har att göra – utan allt vi inte hinner göra. För vi räcker inte till.

Hur mår du själv? Behöver du möjligen också någonting att hoppas på. Låt oss gräva fram ett antal löften och uppmuntrande ord ur Bibeln.

För att få lite struktur på det här kommer jag att påstå några saker och sedan ge dig ett antal bibelverser. Först:

DET ÄR OK ATT INTE ALLTID RÄCKA TILL

Ps 103:13-14, säger: "Som en far visar ömhet mot barnen, så visar Herren ömhet mot dem som fruktar honom. Ty han vet hur vi är skapade, han minns att vi är mull."

Orden om Guds ömhet, i en hårdhänt värld värmer gott.

Gud vet hur vi är skapade. Gud känner våra resurser men också vår skörhet.

Och våra brister hindrar inte heller Gud från att älska, Rom 5:8: "Men Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog för oss medan vi ännu var syndare."

Något att hoppas på för den som inte räcker till

Denna predikan hölls i Korskyrkan, söndagen den 11 januari 2009, av Micael Nilsson

Gud älskar inte för att du har förtjänat hans kärlek. Gud älskar för att Gud är kärlek. Hans kärlek är själva utgångspunkten. Och så är det väl också i alla normala fall i vår relation till våra barn. Jag kan inte minnas annat än att jag älskat dem från första stund. Fast de inte hade gjort någonting för att förtjäna det, inte lärt sig städa, hjälpa till med disken eller tvätta sina kläder, fast de vid närmare eftertanke mest skapade en massa arbete, älskar vi våra barn bara för att de är våra barn.

Så säger Bibeln att Gud har det med dig. Gud har alltid älskat dig. Även om du inte trodde på honom – eller fortfarande inte tror på honom, är du älskad.

T.o.m. om du är otillräcklig. Lyssna till Jak 1:5: "Om någon av er brister i vishet skall han be till Gud, som ger åt alla utan förbehåll eller förebråelser, och han skall få vad han ber om."

När vi förstår det kan vi också våga möta vår egen otillräcklighet. Det är ok att du inte är allvetande, allsmäktig och allestädes närvarande. Så här berättar evangelisten Johannes om en annan Johannes, nämligen om Johannes döparen, Joh 1:19-20 : "...detta var Johannes vittnesbörd när judarna i Jerusalem sände präster och leviter för att fråga honom: 'Vem är du?' Han bekände och förnekade inte, han bekände: 'Jag är inte Messias.'"

- Jag är inte Messias. Det är en bra bekännelse. Det är också en förutsättning för vårt livs viktigaste bekännelse, nämligen att Jesus är Messias. D.v.s. eftersom jag inte är Messias behöver jag Messias. Och när det väl är så att Gud fått vara Gud, då får du vara du.

För det andra:

DET ÄR TOM HOPPINGIVANDE

En god vän berättade om hur han börjat predika. Han sa: - När jag hörde dig predika så tänkte jag att kan du så kan nog jag också.

Jag tror att det var en slags komplimang. Vad tror du?

Paulus skrev någonting liknande till församlingen i Korinth. Lyssna, 1 Kor 1:26-29: "Bröder, tänk på när ni blev kallade: inte många var visa i världslig mening, inte många var mäktiga, inte många förnåma. Men det som är dåraktigt för världen utvalde Gud för att låta de visa stå där med skam, och det som är svagt i världen utvalde Gud för att låta det starka stå där med skam, och det som världen ser ner på, det som ringaktas, ja, som inte finns till, just det utvalde Gud för att göra slut på det som finns till, så att ingen människa skulle kunna vara stolt inför Gud."

Vad menar han? Han menar att Gud väljer vanliga människor i sin tjänst, för att vi ska förstå att hans rike är för vanliga människor och att det inte vilar på vår fullkomlighet utan på Guds nåd.

Några verser längre fram skriver han också om sig själv, 1 Kor 2:1-5: "När jag kom till er, bröder, var det inte med förkrossande våltalighet och vishet jag förkunnade Guds hemlighet för er. Det enda jag ville veta av när jag var hos er, det var Jesus Kristus, den korsfäste Kristus. Jag var svag och rädd och full av ångslan när jag uppträdde inför er. Mitt tal och min förkunnelse övertygade inte med vishet utan bevisade med ande och kraft; er tro skulle inte vila på mänsklig vishet utan på Guds kraft."

I ett andra brev till församlingen sammanfattar han sitt resonemang på ett vackert sätt, 2 Kor 4:7, NLB: "Gud gav mig förmånen att få sprida budskapet om Kristus. Men jag är bara en svag människa. Bildligt talat är jag en bräcklig lerkruka med en gömd skatt inuti. Därför förstår alla, att den väldiga kraft som verkar i mig kommer från Gud och inte från mig själv."

Hur skulle det vara om Jesus utsett tolv elitsoldater, tolv män som kunde allt? Jo, då hade du och jag känt: Vi kommer aldrig att räcka till. Tjänst för Gud är bara för de duktiga, praktiga och välmående. Därför utsåg Jesus tolv vanliga människor, som ofta kom till korta. Han lät dem bli fröet till sin kyrka på jorden. Och alla vi som läser om dem känner så väl igen oss i deras tafatta försök och tänker att om de kunde så kanske att också vi kan.

Så reagerade också deras samtid, Apg 4:13: "När de såg hur frimodiga Petrus och Johannes var och märkte att båda var enkla och olärda män, förvånade de sig. De kände igen dem som följeslagare till Jesus..."

DET LÄR OSS ATT VI BEHÖVER VARANDRA

En liten flicka byggde ett sandslott. Snart stötte hon på en jättestor sten. Hon arbetade och slet för att få bort den, men det gick inte. Till slut kom hennes morfar. Då var flickan arg och tårögd på samma gång. "Varför använde du inte all din kraft", frågade morfar. "Det gjorde jag visst", svarade flickan. "Nej", sa morfar, "för du bad ju inte mig om hjälp".

Det var inte menat att du skulle klara av det här livet på egen hand. Livet var tänkt att levas i relation till andra. Paulus använder en underbar bild för att få oss att förstå det. Han säger att kyrkan är som en kropp, och att du är som en kroppsdel. Sedan skriver han, 1 Kor 12:21: "Ögat kan inte säga till handen: 'Jag behöver dig inte', och inte heller huvudet till fötterna: 'Jag behöver er inte.'"

På samma sätt kan jag inte säga: - Jag är kristen, men det klarar jag själv. Jag behöver ingen kyrka. Och därför skriver Paulus till församlingen i Korint, 2 Kor 7:16: "Jag är glad att jag så helt kan lita på er."

Något att hoppas på för den som inte räcker till

Denna predikan hölls i Korskyrkan, söndagen den 11 januari 2009, av Micael Nilsson

OCH DET LÄR OSS ATT VI BEHÖVER GUD

Om Klagovisorna i GT ofta är som en tröstlös öken så är orden i Klag 3:26 som ett kallt glas vatten i den öknen: "Det är gott att hoppas i stillhet på hjälp från Herren."

Med Jesu föredöme är det steget vi måste våga: En Gud som vågar bli människa och iklä sig mänskliga begränsningar borde få hjälpa oss att göra det samma.

Det betyder inte att du inte kan få vara med om att utföra stora ting för Gud. Lyssna till Jesus, Joh 14:12: "Sannerligen, jag säger er: den som tror på mig, han skall utföra gärningar som jag, och ännu större. Ty jag går till Fadern..." Det kortaste ordet i meningen är det viktigaste, nämligen ordet "ty". Jesus säger att du kan få vara med om att se under ske. Du kan t.o.m. få göra det Jesus gjorde. Du kan be böner som förändrar liv. Men inte för att du är fullkomlig. Nej, Jesus sa... "ty jag går till fadern". D.v.s. eftersom han har all makt och nu intar tronplatsen på Guds höra sida kan du få se stora ting ske.

Ordet "ty" gör hela skillnaden. Då handlar det så lite om dig, eller om mig, och så mycket om honom. "Inte genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot." (Sak 4:6)

LÅT OSS SAMMANFATTA DETTA

Det finns hopp för alla oss som inte räcker till. Det är inte ens tänkt att du ska räcka till för allt. Mycket av det du försöker leva upp till är dessutom orimliga krav från andra eller från dig själv. Men du är inte Messias. Du behöver andra, och mest av allt behöver du Gud.

Profeten Jesaja sa, Jes 40:30-31: "Unga män kan bli trötta och mattas, ynglingar snava och falla, men de som litar till Herren får ny kraft, de får vingar som örnar. De springer utan att bli trötta, vandrar utan att mattas."

Du kan bli trött, mattas, snava och falla, för du är en människa. Och Gud kommer aldrig att bli förvånad över att du är en människa. Kom ihåg orden: "Som en far visar ömhet mot barnen, så visar Herren ömhet mot dem som fruktar honom. Ty han vet hur vi är skapade " Istället säger Gud, och lyssna nu på ömheten i orden, Jes 41:10: "Var inte rädd, jag är med dig. Ängslas inte, jag är din Gud. Jag ger dig styrka och hjälper dig, stöder och räddar dig med min hand."

Det är sant att Gud ibland kallar dig in i stora utmaningar. Till sådant du inte klarar av. Och han vet fortfarande vad han gör. Han kallar små människor till stora uppdrag för att de ska få lära sig att han är en stor Gud. Och han säger: Inte genom din styrka eller kraft, utan genom min

Ande, kan det ske. Och en dag stannar du upp, trött på att försöka leva upp till allt möjligt. Du söker hans ansikte och ser att det lyser över dig, fast du inte räcker till. Och du säger: "Det är gott att hoppas i stillhet på hjälp från Herren."

AVSLUTNING OCH INBJUDAN

Den lille pojken såg pappa stå och läsa i ett nothäfte.

- Det här är vackert upprepar pappa.

När pappa gått sin väg smygtittar pojken i pappas papper. Men allt han ser är märkliga prickar och streck. Inte är det väl så vackert.

Pojken växer upp. Med tiden blir han, som sin pappa, en duktig musiker. En dag får han se pappas gamla notsamlingar. Han tar upp partituret igen. Och nu ser han. Pappa hade rätt. Det var en symfoni av Beethoven, kanske något av det vackraste som skrivit.

Och så kan det vara att två människor slår upp samma Bibel. En av dem hör musiken. Den andre ser bara märkliga ord. Det som gör orden till musik är en relation. En personlig relation till den Gud som talar i orden.

Idag har vi läst en massa ord. Gamla ord. Relationen till livets Gud gör dem till mer än ord, till löften som föder hopp, tro, glädje och ro. Det kan ta tid att upptäcka det. Du kanske måste läsa orden om och om igen. Gör då det. Läs dem till dess hoppets Gud fyller dig.